

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudcem JUDr. Janem Rutschem ve věci

žalobce: **Mgr. L. N.**
zastoupen JUDr. Emilem Flegelem, advokátem
se sídlem K Chaloupkám 3170/2, 106 00 Praha 10

proti
žalovanému: **Krajský úřad Královéhradeckého kraje**
se sídlem Pivovarské náměstí 1245/2, 500 03 Hradec Králové

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. února 2021, č. j. KUKHK-2986/DS/2021-3 RČ

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalovaný shora označeným rozhodnutím zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Magistrátu města Hradec Králové (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 16. 9. 2020, č. j. MMHK/19044/2020, sp. zn. P/773/2020/OP/Čih, (dále jen „správní rozhodnutí I. stupně“), kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o

změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů (dále také jen „zákon o silničním provozu“).

2. Přestupku se měl žalobce dopustit z nedbalosti dne 12. 2. 2020 v 9:33 hodin, jako řidič osobního motorového vozidla Škoda Rapid, r. z. X, kdy řídil po ulici Trčkova ve směru jízdy od ulice Slovenská směrem ke křižovatce s ulicí Čsl. Legií v Třebelovicích pod Orebem, kde na křižovatce nerespektoval dopravní značku "P 6 - Stůj, dej přednost v jízdě!" a nezastavil vozidlo na takovém místě, odkud by měl do křižovatky náležitý rozhled.
3. Tím porušil ustanovení § 4 písm. c) zákona o silničním provozu, a byl proto shledán vinným ze spáchání přestupku dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu. Za tento přestupek mu byl podle ustanovení § 35 písm. b) ve spojení s ustanovením § 46 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále také jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“), a dle ustanovení § 125c odst. 5 písm. g) zákona o silničním provozu, uložen správní trest, pokuta ve výši 1 500 Kč a současně mu byla uložena povinnost nahradit náklady spojené s projednáváním přestupku ve výši 1 000 Kč.

II. Obsah žaloby

3. Včas podanou žalobou se žalobce domáhal přezkoumání zákonnosti shora uvedeného rozhodnutí. Stěžejní námitkou, která se týkala v podstatě veškeré argumentace uplatněné v žalobě, byla otázka nenaplnění materiálního znaku přestupku. Žalobce je toho názoru, že této problematice nebyla věnována pozornost již ve správním řízení, i přes to, že námitku nenaplnění materiálního znaku přestupku (spolu s dalšími námitkami) vznesl již v podaném odvolání proti prvoinstančnímu správnímu rozhodnutí.
4. Již v úvodu žaloby předeslal, že není sporu o tom, že v daném čase a místě jako řidič vozidla před dopravní značkou "P 6 - Stůj, dej přednost v jízdě!" skutečně nezastavil, a tento fakt nikdy nijak nezpochybňoval. Zároveň však doplnil, že se správní orgány nijak nezabývaly naplněním materiálního znaku přestupku vzhledem ke konkrétnímu skutku, kde, dle jeho názoru, existují okolnosti vylučující protiprávnost jeho jednání. Správní orgány tak v jeho případě rozhodly čistě formalisticky stylem „*neřídil se dopravní značkou, tak je to přestupek*“.
5. Žalobce dále citoval pasáže z jím podaného odvolání proti správnímu rozhodnutí I. stupně. Z ní se podává, že ten je znalý místa údajného spáchání přestupku, často jím projíždí a má zkušenosti s tím, jak místem bezpečně projet, aniž by musel zcela zastavit vozidlo. Právě takto postupoval i v projednávaném případě. Žalobce také citoval pasáž, v níž polemizuje nad účelem dopravního značení a rovněž účelem zákona o silničním provozu ve vztahu k možnému ukládání sankcí. Má za to, že způsob, jakým projel předmětnou křižovatku, neohrozil plynulost a bezpečnost silničního provozu, ale naopak byl v jejich prospěch.
6. Na připojené fotografii dále vysvětloval, že měl ze svého úhlu pohledu skvělý výhled, tedy stačilo vozidlo zpomalit a rozhlédnout se. Tyto závěry však správní orgány nesdílely a nijak se nezabývaly materiálním znakem přestupku, toliko jeho znaky formálními.
7. Následně odkazoval na komentářovou literaturu k ustanovení § 22 odst. 4 zákona o silničním provozu, která se vztahuje k projetí křižovatky za situace, kdy je zde umístěna dopravní značka "Stůj, dej přednost v jízdě!", a dovozoval, že mohou nastat situace, kdy

lze takovouto křižovatku projet, aniž by muselo vozidlo zcela zastavit. Vycházel totiž z premisy, že: „Vzhledem k tomu, že předmětné značky se užívá, aby se řidiči uložila povinnost zastavit vozidlo zejména s ohledem na nedostatečný rozhled, místem k zastavení vozidla, odkud má do křižovatky náležitý rozhled, bude zpravidla místo, které může zaujmout pouze jediné (první) vozidlo. Půjde-li spíše o výjimečné případy, kdy před značkou zastaví více vozidel za sebou a jejich řidiči budou mít do křižovatky náležitý rozhled, mohou pokračovat v jízdě bez dalšího zastavení, pokud nebudou muset dát přednost v jízdě.“

8. Žalovaný měl dle jeho názoru námitky vznesené v odvolání proti prvoinstančnímu správnímu rozhodnutí ve zkrácené podobě toliko zrekapitulovat, ale nijak se s nimi argumentačně nevypořádat. Otázku naplnění materiálního znaku přestupku nechal správní orgán I. stupně i žalovaný zcela bez povšimnutí, přičemž žalobce v tomto naznal vadu napadeného rozhodnutí (i rozhodnutí správního orgánu I. stupně) spočívající v nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů.
9. V závěru odkázal na judikaturu vztahující se k okolnostem, které mohou snižovat společenskou škodlivost ve vztahu k doplacení záloh na pojistném.
10. Uzavřel, že obě rozhodnutí správních orgánů jsou nezákonná, a proto navrhl, aby nadepsaný soud zrušil nejen napadené rozhodnutí, ale i rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Na žalovaném požadoval zaplatit náhrady nákladů řízení do třiceti dnů od právní moci rozsudku.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

11. Žalovaný ve svém vyjádření ze dne 17. 5. 2021 plně odkázal na žalované rozhodnutí, v němž se, dle jeho názoru, věci podrobně zabýval.
12. Následně shrnul skutkové okolnosti případu a vyhodnotil, že z podkladů založených ve spisovém materiálu vyplynulo, že žalobce zcela nesporně nerespektoval DZ P6 „Stůj, dej přednost v jízdě!“ a nezastavil vozidlo na takovém místě, odkud by měl do křižovatky náležitý rozhled. Rovněž odkázal na judikaturu nadepsaného soudu vztahující se k otázce presumpce správnosti dopravního značení.
13. Zopakoval, že dopravní značka P6 „Stůj, dej přednost v jízdě!“ zcela jednoznačně stanovuje řidiči povinnost - přikazuje mu zastavit vozidlo na takovém místě, odkud má do křižovatky náležitý rozhled, a dát přednost v jízdě. Jak žalobce sám opakovaně uvedl, vozidlo nezastavil. Jeho argumentace, která vyvrací povinnost zastavit, neboť měl náležitý výhled, je zcela v rozporu s jeho povinností respektovat citovanou dopravní značku.
14. Žalovaný v závěru konstatoval, že žalobce jednal z nedbalosti a v tomto se názorově shoduje se závěry předestřenyými prvoinstančním správním rozhodnutím. Upozornil, že v řízení o přestupku je rozhodováno o vině a trestu za porušení práva, je proto třeba zkoumat naplnění obecných znaků přestupku, a to především, zda jednání žalobce bylo v rozporu s právem, tj. zda byla porušena nebo nesplněna právní povinnost stanovená zákonem. Posuzuje se ale také zavinění, jakož i naplnění předpokladů pro uložení správního trestu a jeho výše. Konstatoval přitom, že k odpovědnosti za přestupek postačuje zavinění z nedbalosti, a zájem společnosti na dodržování pravidel provozu na pozemních komunikacích upravených zákonem, který byl jednáním žalobce porušen, je zřejmý.

15. Žalovaný konečně doplnil, že: „*Objektem přestupku je právem chráněný zájem, který byl spácháním přestupku porušen. Škodlivý následek coby znak skutkové podstaty přestupků se přitom zpravidla neprojevuje materiálně, obvykle je vyjádřen samotným faktem porušení povinnosti, s nímž v podstatě spadá v jedno. Zákon o odpovědnosti za přestupky, jako celek, v obecné rovině, chrání určitý výsek právem regulovaných právních vztahů, pro které je společný zájem na náležitém a řádném výkonu veřejné správy (obecný objekt). Oproti tomu § 125c zákona o silničním provozu, jak ostatně napovídá i jeho název, má za cíl zajistit dodržování právních předpisů vztahujících se k bezpečnosti a plynulosti silničního provozu (druhový objekt).*“
16. Žalovaný uzavřel, že k řízení přistoupil odpovědně a nezaopatř, posoudil všechny relevantní skutečnosti, včetně posouzení závažnosti jednání. Napadené rozhodnutí považuje za věcně správné, odpovídající zjištěným a ničím nevyvráceným skutečnostem. Na základě výše uvedených skutečností navrhl zamítnutí žaloby.

IV. Skutkové a právní závěry krajského soudu

17. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů v řízení podle části třetí hlavy první a druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Učinil tak bez nařízení jednání dle § 51 odst. 1 s. ř. s., když žalobce s tímto postupem výslovně souhlasil a žalovaný nevyjádřil nesouhlas s takovým postupem, ve smyslu ustanovení § 51 odst. 1 věty druhé s. ř. s. O věci usoudil následovně.
18. Ze spisu správního orgánu prvního stupně sp. zn. SZ MMHK/032114/2020 se podává následující.
19. Dne 17. 2. 2020 obdržel správní orgán I. stupně oznámení o podezření, že byl spáchán přestupek od Městské policie Třebachovice pod Orebem, č. j. 2020/0316. Z něho vyplynulo, že dne 12. 2. 2020 v 9:33 hodin, řidič osobního motorového vozidla Škoda Rapid, r. z. X, řídil po ulici Trčkova ve směru jízdy od ulice Slovenská směrem ke křižovatce s ulicí Čsl. Legií v Třebachovicích pod Orebem, nerespektoval na křižovatce dopravní značku "P 6 - Stůj, dej přednost v jízdě!" a nezastavil vozidlo na takovém místě, odkud by měl do křižovatky náležitý rozhled. Bylo shledáno, že svým jednáním porušil ustanovení § 4 písm. c) zákona o silničním provozu. Řidič byl následně v ulici Pardubická čp. 170 zastaven a vyzván k přeložení dokladů a bylo mu sděleno podezření ze spáchání přestupku, přičemž současně bylo vyhotoveno oznámení o podezření ze spáchání přestupku. Jako řidič vozidla byl ztotožněn žalobce. Oznámení o podezření ze spáchání přestupku si přečetl, ofotil a odmítl je podepsat. Na zadní straně napsal své vyjádření – „*nesouhlasím*“.
20. Následně zaslal správní orgán I. stupně žalobci dne 14. 5. 2020 předvolání k podání vysvětlení na den 9. 6. 2020, které mu bylo doručeno do datové schránky téhož dne. Dne 8. 6. 2020 obdržel správní orgán písemnost „Podání vysvětlení“, kde žalobce uváděl, že se žádného přestupku nedopustil a navrhoval, aby správní orgán I. stupně věc odložil. Dne 17. 6. 2020 správní orgán I. stupně vydal v předmětné věci příkaz, který byl doručen žalobci do datové schránky dne 26. 6. 2020. Ten dne 7. 7. 2020 podal proti výše uvedenému příkazu odpor, který, po výzvě k odstranění vad podání, dne 31. 7. 2020 doplnil pouze v tom směru, že konstatoval podání odporu proti příkazu.

21. Dne 11. 8. 2020 zaslal správní orgán I. stupně žalobci předvolání k ústnímu jednání na den 16. 9. 2020. Současně ho poučil o možnosti vyjádřit se k podkladům rozhodnutí dle § 36 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Předvolání bylo doručeno do datové schránky odvolatele dne 13. 8. 2020. Dne 19. 8. 2020 se ke správnímu orgánu I. stupně žalobce dostavil a převzal kopii spisového materiálu, o čemž byl sepsán úřední záznam.
22. Dne 15. 9. 2020 obdržel správní orgán I. stupně vyjádření žalobce, ve kterém potvrdil, že v místě domnělého přestupku vozidlo skutečně nezastavil. Dále se obsah tohoto vyjádření nesl ve shodném duchu jako v nyní podané žalobě. Soud proto odkazuje na část tohoto rozsudku věnující se jejímu obsahu.
23. Součástí správního spisu je Oznámení o podezření, že byl spáchán přestupek od Městské policie Třebechovice pod Orebem ze dne 13. 2. 2020, č. j. 2020/0316, Oznámení o podezření ze spáchání přestupku sepsané na místě dopravního přestupku dne 12. 2. 2020 a záznam předmětného přestupku na CD nosiči (obálka na č. 1. 3 správního spisu). Správní orgán I. stupně doplnil spisovou dokumentaci o evidenční kartu řidiče a protokol o ústním jednání v nepřítomnosti.
24. Dne 16. 9. 2020 proběhlo ústní jednání bez přítomnosti žalobce, o čemž byl sepsán protokol. Správní orgán I. stupně provedl dokazování čtením obsahu listin založených ve správním spisu a obsahem jeho elektronické podoby (včetně videozáznamu průběhu celého incidentu).
25. Správní orgán I. stupně vydal rozhodnutí dne 16. 11. 2020. To bylo žalobci doručeno prostřednictvím datové schránky dne 25. 11. 2020. Dne 9. 12. 2020 podal žalobce odvolání, které je totožného obsahu, jako obsah jím podané žaloby v předmětné věci. O tomto odvolání rozhodl žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím.
26. Krajský soud po pečlivém zvážení věci konstatuje, že **žaloba není důvodná**.
27. Soud na úvod předesílá, že není smyslem soudního přezkumu podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto se může soud v případech shody mezi názorem soudu a odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí odkazovat na toto odůvodnění (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, čj. 8 Afs 75/2005-130, publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, či rozsudky téhož soudu ze dne 2. 7. 2007, č. j. 4 As 11/2006-86, a ze dne 29. 5. 2013, čj. 2 Afs 37/2012-47; všechna zde citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz).
28. Vzhledem ke shora uvedenému se krajský soud nejprve zaměřil na namítanou nepřezkoumatelnost žalovaného rozhodnutí. Vycházel z premisy, že pouze v případě, že rozhodnutí bude shledáno přezkoumatelným, je možné zabývat se otázkou případných pochybností o aplikované zákonné úpravě.
29. Na úvod do této problematiky je zcela zásadní poukázat na ustanovení § 68 odst. 3 správního řádu, které stanovuje správnímu orgánu povinnost řádně odůvodnit své rozhodnutí a vyjádřit právní názor k předmětné otázce jednoznačným a srozumitelným způsobem. Pakliže správní orgán dostojí předestřeným požadavkům, nemůže závěr o nepřezkoumatelnosti jeho rozhodnutí pro nedostatek důvodů obstát (obdobně srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 4. 2007, č. j. 7 As 34/2006 – 76). Šlo by tak o ni za situace, kdy se správní orgán ve svém rozhodnutí řádně nevypořádá se všemi námitkami účastníků řízení, případně rozhodnutí neodůvodní vůbec nebo nedostatečně

- vzhledem k požadavkům zákona (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2006, sp. zn. 2 As 37/2006). Institut nepřezkoumatelnosti rozhodnutí míří ze své podstaty na nejzávažnější pochybení správních orgánů, kdy rozhodnutí trpí takovými nedostatky, jež neumožňují seznat obsah napadeného rozhodnutí nebo jeho důvody, tedy věcně ho přezkoumat. To znamená, že se správní orgány v řízení například nezabývaly všemi skutečnostmi rozhodnými pro vydání rozhodnutí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003-75).
30. Tak tomu ale v případě žalobce nebylo. Správní orgány se věci věnovaly dostatečně. V odůvodnění obou správních rozhodnutí je reagováno na všechny jím vznesené námitky. Opomenuta nezůstala ani problematika tzv. společenské škodlivosti přestupku, které se věnoval nejen správní orgán I. stupně (viz str. 4 odst. třetí prvoinstančního správního rozhodnutí), ale zejména žalovaný, který se této problematice věnoval na str. 6 a 7 napadeného rozhodnutí. Oba správní orgány vysvětlovaly otázku společenské škodlivosti ve vztahu k zákonu o odpovědnosti za přestupky a dovozovaly, že zákon o odpovědnosti za přestupky jako celek chrání určitou výšeč právem regulovaných právních vztahů, pro které je společným zájmem náležitý a řádný výkon veřejné správy. Dovodily také, že skutkové podstaty přestupků, které dále upravuje zákon o silničním provozu, jsou zároveň koncipovány tak, že již stanovením formálních znaků určité skutkové podstaty je předpokládáno i naplnění znaku materiálního (v běžně se vyskytujících případech). Krajský soud v tomto se správními orgány souhlasí a nad to upozorňuje i na preventivní funkci zákona o silničním provozu. Více se však k této problematice ještě vyjádří v souvislosti s přezkumem jednotlivých žalobních námitek.
31. Nadepsaný soud nadto k otázce nepřezkoumatelnosti doplňuje, že podle konstantní judikatury tvoří při soudním přezkumu rozhodnutí správních orgánů obou stupňů ve správním řízení jeden celek, navzájem se argumentačně doplňují, takže nepřezkoumatelnost jednoho lze kompenzovat druhým, a to v obou směrech (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 7. 2008, č. j. 2 As 20/2008 – 73, a ze dne 31. 10. 2014, č. j. 6 As 161/2013 – 25). Žalovaný, ale i správní orgán I. stupně, v napadeném rozhodnutí pečlivě shrnuli skutkový stav a vysvětlili, ze kterých nesporných skutečností a vyjádření vycházeli a proč. Jejich argumentace vyplývá z podkladů, které byly založeny ve správním spisu, a obsahuje všechny náležitosti ve smyslu ustanovení § 68 a § 69 správního řádu. Obě rozhodnutí jako celek pokryla svou argumentací všechny námitky žalobce (i ty, které uplatňoval v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně) a to včetně otázky formálního i materiálního znaku přestupkového jednání a problematiky skutkových zjištění.
32. Nelze přitom bez dalšího naznat nepřezkoumatelnost pouze z toho důvodu, že žalobci se takto podaná argumentace nejeví jako dostatečná. Krajský soud ovšem upozorňuje, že vzhledem k tomu, že skutkově je posuzovaná věc poměrně jednoduchá, rozsah úvah správních orgánů se proto mohl omezit pouze na posouzení otázky, zda jednání žalobce naplnilo skutkovou podstatu projednávaného přestupku, na otázku zavinění a vypořádat v řízení jím vznesené námitky. Jak bylo již konstatováno výše, ve vztahu k těmto úvahám správních orgánů neshledal krajský soud nic nepřezkoumatelného.
33. Předmětem soudního přezkumu je rozhodnutí, kterým žalovaný shledal žalobce vinným ze spáchání přestupku dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, pro porušení ustanovení § 4 písm. c) téhož zákona. Žalobce vznesl v podstatě jednu stěžejní námitku. Je toho názoru, že v jeho případě nebyla ohrožena bezpečnost

silničního provozu a tedy nemohla být naplněna materiální stránka projednávaného přestupku. Žalobce potvrdil, že vozidlo v daném čase a místě před dopravní značkou "P 6 - Stůj, dej přednost v jízdě!" skutečně nezastavil, nicméně měl do křižovatky dlouho dostatečný výhled a jel takovou rychlostí a způsobem, aby byl v případě potřeby schopen vozidlo ihned zastavit, což ale nebylo v daném případě potřeba.

34. Ustanovení § 4 písm. c) zákona o silničním provozu stanovuje, že *„Při účasti na provozu na pozemních komunikacích je každý povinen řídit se světelnými, případně i doprovodnými akustickými signály, dopravními značkami, dopravními zařízeními a zařízeními pro provozní informace.“* Jedná se o jednu z mnoha povinností, které řidiči právní úprava stanovuje.
35. Dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. k) téhož zákona dále platí, že *„Fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích jiným jednáním, než které je uvedeno pod písmeny a) až j), nesplní nebo poruší povinnost stanovenou v hlavě II tohoto zákona.“*
36. Krajský soud dále předesílá, že podle ustanovení § 5 zákona o odpovědnosti za přestupky je přestupkem *„společensky škodlivý protiprávní čin, který je v zákoně za přestupek výslovně označen a který vykazuje znaky stanovené zákonem, nejde-li o trestný čin“*. Přestupek je pak vymezen materiálním a formálním znakem, které musí být naplněny současně. Materiální znak přestupku spočívá v tom, že protiprávní jednání přestupce porušuje nebo ohrožuje zákonem chráněné zájmy společnosti.
37. Soud v tomto směru podotýká, že zpravidla bývá již naplněním formální stránky přestupku naplněna zároveň i jeho stránka materiální. Tato premisa plyne z konstantní judikatury správních soudů, Nejvyšší správní soud se k ní vyjádřil například ve svém rozsudku ze dne 9. 8. 2012, č. j. 9 As 34/2012 – 28, z něhož se podává, že: *„Podle judikatury zdejšího soudu zpravidla není nutno, aby se správní orgány otázkou naplnění materiální stránky daného správního deliktu explicitně zabývaly i v odůvodnění svých rozhodnutí. V zásadě totiž platí, že v případě správních deliktů je jejich materiální stránka dána již samotným naplněním skutkové podstaty deliktu [...] Obecně je přitom nutno vycházet z premisy, že již stanovením formálních znaků určité skutkové podstaty zákon předpokládá, že při jejich naplnění v běžně se vyskytujících případech bude stupeň společenské nebezpečnosti zpravidla vyšší než nepatrný.“* Dlužno dodat, že ke shodným závěrům došel i žalovaný, který na str. 6 napadeného rozhodnutí konstatoval, že: *„Škodlivý následek coby znak skutkové podstaty přestupků se přitom zpravidla neprojevuje materiálně, obvykle je vyjádřen samotným faktem porušení povinnosti, s nímž v podstatě spadá v jedno.“*
38. Krajský soud opakuje, že žalobce se dopustil přestupku dle zákona o silničním provozu. Ten si přitom klade za cíl chránit bezpečnost a plynulost provozu na pozemních komunikacích - důležitý společenský zájem. Toho je dosaženo (krom dalšího) i díky ustanovení § 4 písm. c) zákona o silničním provozu. Právě toto ustanovení vyžaduje, aby účastníci provozu na pozemních komunikacích dbali světelných, případně i doprovodných akustických signálů, dopravních značek, dopravních zařízení a dalších zařízení pro provozní informace. Jejich nerespektováním se tak žalobce dopustil jednání, které ohrožovalo společnost. Dlužno dodat, že střet vozidel v důsledku porušení této povinnosti může mít fatální důsledky.
39. Nejvyšší správní soud zastává ve vztahu k posouzení materiální stránky ohrožujících deliktů následující postoj: *„Materiální znak ohrožovacího správního deliktu spočívající ve*

společenské škodlivosti je naplněn již samotným vytvořením potenciálně nebezpečné situace, aniž by muselo dojít ke konkrétním škodlivým důsledkům. Součástí skutkové podstaty ohrožovacích deliktů totiž není následek v podobě zasažení do zákonem chráněných zájmů, nýbrž postačí pouhé jejich ohrožení. Proto se trestá již samotné překročení maximální povolené rychlosti ohrožující bezpečnost okolních osob, i když zrovna není způsobena žádná nehoda. Proto je na místě trestat i stání na chodníku ohrožující výkon práva chodců pohybovat se po chodníku, i když se zrovna v daném místě a v daný čas nemíjel dětský kočárek s invalidním vozíkem.“ (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 6. 2016, č. j. 1 As 237/2015 – 31) Citované platí i v nyní posuzovaném případě. I když zrovna nejelo žádné vozidlo, žalobce měl povinnost respektovat dopravní značku "P 6 - Stůj, dej přednost v jízdě!", která v daném místě není umístěna bezúčelně a měl se řídit pravidly silničního provozu, která mu musí být, jakožto řidiči, který disponuje řidičským průkazem, známa.

40. Krajský soud pro ucelení celé problematiky doplňuje, že Nejvyšší správní soud ve své judikatuře opakovaně vyslovil, že pro správní trestání platí obdobné principy jako pro trestání soudní a v řízení o přestupku je na místě analogicky aplikovat pravidla stanovená trestním právem (viz srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 4. 2008, č. j. 1 As 27/2008 - 67, a ze dne 22. 1. 2009, č. j. 1 As 96/2008 - 115, publ. pod č. 1856/2009 Sb. NSS). Již jen na základě této premisy by proto nadepsaný soud poukázal i na závěry učiněné Nejvyšším soudem v rozsudku ze dne 16. 12. 2015, sp. zn. 7 Tdo 1148/2015: *„Obecně není akceptovatelné, aby si nejasnou situaci v silničním provozu řidič vykládal ve svůj prospěch, neboť to je v rozporu s jeho povinností chovat se ohleduplně a ukázněně, aby svým jednáním neohrožoval život, zdraví nebo majetek jiných osob ani svůj vlastní, jak to stanoví § 4 písm. a) zákona o silničním provozu. To znamená, že v nejasné situaci se od řidiče vyžaduje odpovídající míra zdrženlivosti, projevující se zejména provedením zamýšleného jízdního manévru až poté, co se situace dostatečně vyjasní. Tím spíše si ve svůj prospěch nesmí nejasnou situaci v silničním provozu vykládat řidič, jehož povinností je dát přednost v jízdě, natož je-li mu tato povinnost uložena dopravní značkou „Stůj, dej přednost v jízdě!“.*
41. Krajský soud tak, ve světle právě uvedeného, nemohl akceptovat žalobcův zcela subjektivní výklad dopravní značky, která však stanovuje jasnou povinnost zastavit vozidlo v místě, kde je umístěna. Nadepsaný soud rovněž poukazuje na přílehlavou judikaturu, na kterou rovněž upozorňoval žalovaný ve vyjádření k žalobě ze dne 17. 5. 2021. Jednalo se o rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové, pobočky v Pardubicích ze dne 19. 4. 2011, č. j. 52 A 79/2010-38, z něhož se podává, že: *„Ze zákona o silničním provozu, z prováděcích předpisů a z právních předpisů nevyplývá, že by účastník provozu na pozemních komunikacích sám mohl činit úsudek o zákonnosti dopravní značky a na základě svého hodnocení se rozhodnout, zda dopravní značku bude respektovat či nikoliv (srov. usnesení Ústavního soudu ze dne 6. 1. 1998, sp.zn. I. ÚS 263/97, rozsudek NSS ze dne 30. 1. 2010, č.j. 8As 68/2009-83). Účastník silničního provozu se musí dokonce řídit dopravním značením, a to i tehdy, když se mu to jeví jako nevhodné, nepohodlné či neúčelné. Porušení povinnosti řídit se dopravním značením není přestupkem pouze v případě okolností upravených v příslušných právních předpisech, tedy mimo jiné v případě krajní nouze či nutné obrany.“*
42. Jak vyplynulo z právě citovaných judikatorních závěrů, mohou nastat výjimečné situace, kdy se k okolnostem jednání, jež naplní formální znaky skutkové podstaty přestupku, přidruží i další významné okolnosti, které mohou vyloučit, aby takovým jednáním byl porušen nebo ohrožen právem chráněný zájem společnosti. V tom případě nedojde k

naplnění materiálního znaku přestupku. Jak již bylo konstatováno výše, žalobce ovšem žádnou výjimečnou skutečnost, která by jej opravňovala k subjektivnímu výkladu předmětné dopravní značky, nezmiňoval. Uváděl toliko to, že je seznámen s místními poměry a dokonce nepřímou naznačil, že takto řídí vozidlo na daném místě opakovaně. Konstatoval totiž, že: „*místo dobře znám, jelikož jím často projíždím, tudíž je mi známo, že při odbočení vpravo a při pomalé jízdě stačí sledovat provoz vlevo, kam je dobrý výhled na velkou vzdálenost...*“. Žalobce tak nepředestřel žádné okolnosti, které by bylo možné shledat jako zcela výjimečné a nezjistil je ani krajský soud. Argument znalosti místních poměrů byl v tomto případě nedostatečný. Totéž lze konstatovat i ohledně odkazu žalobce na zcela nepříhodnou judikaturu týkající se snížení společenské škodlivosti ve vztahu k doplacení záloh na pojistném, aniž by vysvětlil, v čem by měla být přílehlavá k projednávané věci.

43. Žalobce se rovněž mylí v tom, že na jeho případ dopadá komentářový výklad ustanovení § 22 odst. 4 zákona o silničním provozu. Situace, která byla v žalobcem citovaném komentáři předestřena, byla od skutkového stavu projednávané věci odlišná. Žalobce totiž poukazoval na výjimečnou situaci, kdy, pokud zastavilo několik vozidel za sebou v úseku, který je upraven dopravní značkou "P 6 - Stůj, dej přednost v jízdě!", ty již nemusí zastavovat opakovaně, pokud mají do křižovatky náležitý rozhled a nemusí dát v danou chvíli přednost v jízdě příjezdějícímu vozidlu. Tak tomu ale v případě žalobce nebylo, jak vyplynulo z podkladů založených ve spisovém materiálu. Nadto i žalobce sám potvrdil, že pouze snížil rychlost svého vozidla, aniž by někde v blízkosti dopravní značky "P 6 - Stůj, dej přednost v jízdě!" zcela zastavil. Povinnost zastavit vozidlo však i ve smyslu jím citovaného komentáře zůstala zachována.
44. Krajský soud tak nemá pochybnosti o naplnění materiální stránky přestupku. Bylo postaveno na jisto, že se přestupek stal tak, jak uvedeno výše. Z podkladů založených ve správním spisu lze proto naznat, že žalobce svým jednáním porušil zájem na ochraně bezpečnosti a plynulosti silničního provozu na pozemních komunikacích. Odkazuje a ztotožňuje se proto bez dalšího se závěry prvoinstančního správního rozhodnutí (viz str. 4 odst. třetí prvoinstančního správního rozhodnutí), ale i rozhodnutí žalovaného, který se této problematice věnoval ve vztahu k předmětné věci zcela dostatečným způsobem na str. 6 a 7 napadeného rozhodnutí.
45. Žalobcovu jednání prokazatelně vedlo k porušení povinnosti plynoucí z ustanovení § 4 písm. c) zákona o silničním provozu, které naplňuje skutkovou podstatu přestupku podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu. Pokuta za projednávaný přestupek byla žalobci vyměřena dle ustanovení § 35 písm. b) a § 46 zákona o odpovědnosti za přestupky ve spojení s ustanovením § 125c odst. 5 písm. g) zákona o silničním provozu, její sankční rozpětí je od 1500 Kč do 2500 Kč. Žalobci byla uložena pokuta ve výši 1 500 Kč, tedy nejnižší možná. Krajský soud má za to, že správní orgány rozhodovaly zákonným a přezkoumatelným způsobem, žalobní námitky nebyly důvodné.
46. S ohledem na shora uvedené musel krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítnout ve smyslu ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s.

V. Náklady řízení

47. Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný náhradu nákladů nenárokoval a z obsahu správního spisu nevyplývá, že by mu v průběhu řízení před krajským soudem nějaké náklady nad běžnou úřední činnost vznikly.

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.)

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Hradec Králové 17. června 2021

JUDr. Jan Rutsch v. r.
samosoudce